

La Grande Suite (ro theater) FOTO: HERMAN SORGELOOS

gooien', maar door een eigen ding te maken in een aparte ruimte buiten het ro. Daarna kunnen deze mensen eventueel in de dramaturgie of de productieleiding enz. van het ro verdere ervaring opdoen of elders hun weg zoeken. We proberen het enthousiasme voor 'de grote zaal' te ontwikkelen, zonder gedwongenheid, én een relatie met Rotterdam waardoor ze ook Onafhankelijk Toneel leren kennen en Lantaren/Venster, of andere facetten van de stad. We worden in Rotterdam immers geconfronteerd met het feit dat er hier geen kunstscholen zijn. Daarom moet onze band met die jonge mensen verder gaan dan een projectje van twee maanden: daar bouw je geen relatie mee op.

Die drie organisatievormen –ro, Het Tweede Bedrijf en Metro– zijn de poten van de werking: we hopen dat daartussen allerlei gaat gebeuren, maar nemen er de tijd voor. Het moet organisch groeien; we houden het

nu bewust klein, zodat er mogelijkheid blijft de dialoog intens te voeren.

Etcetera: Hoe ligt voor jou de balans in je werk tussen het creatieve als regisseur en het organisatorische als directeur?

Cassiers: Die balans heb ik nog totaal niet gevonden; het zijn eerder twee fulltime jobs dan een fiftyfifty verdeling. Dat is mijn eigen fout: ik maak graag drie of vier producties per seizoen en dat is natuurlijk te veel. Maar ik heb sinds kort iemand naast me die mij organisatorisch sterk ondersteunt en ook inhoudelijk het overzicht kan houden. Ina Veen gaat Metro leiden: het zoeken naar jonge mensen en hun producties; voor ons is dat 'een kweekvijver', van waaruit eventueel voor continuïteit en een mogelijke doorstroming gezorgd kan worden. In Nederland is er immers een groot gat tussen de scholen, de werkplaatsen én de schouwburgen. Ik refereer

hierbij aan het artikel van Luk Perceval in *Courant*, hoewel ik het niet helemaal met hem eens ben dat de schuld bij de scholen ligt. Ik denk gewoon dat je op een persoonlijke manier je verantwoordelijkheid moet dragen: als stadsgezelschap moet je zeker nadenken over een toekomst die verder ligt dan je eigen werk, je moet denken over de mensen die je daarbij nodig hebt, over de functie van een stadsgezelschap, over de plaats van zo'n schouwburg in de stad; daartoe moet je een artistieke dialoog aangaan met de nieuwe generatie(s): waar zijn zij mee bezig? waar zijn wij mee bezig? waar vinden we mekaar? waar ligt de confrontatie tussen ons? Zo'n dialoog mag nooit vrijblijvend zijn, zo van: ieder doet zijn ding en het beste zal wel bovendrijven; dat is te gemakkelijk. Door rechtstreeks een echte dialoog aan te gaan, kom je ofwel tot een gezamenlijk project of tot een tegenstelling; maar dat is dan tenminste duidelijk.